

MARTIN MOUDRÝ GRAFOMÁG

Kniha první: Kamarád do deště

LEONARDO
PETŘVALD

Knihy Martina Moudrého

v nakladatelství Leonardo

Temné záblesky

Konec křížů

Devátá sféra 1

Devátá sféra 2

Iustus 1

Iustus 2

Grafomág 1: Kamarád do deště

*Grafomág 2: Nemoáry **

** připravujeme*

Martin Moudrý

GRAFOMÁG

část první

Kamarád do deště

LEONARDO
PETŘVALD
2011

Martin Moudrý

GRAFOMÁG 1

Copyright © 2011 by Martin Moudrý

Cover & Illustrations © 2011 by Zuzana Handrychová

For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN PDF: 978-80-7477-021-0

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-022-7

ISBN ePub: 978-80-7477-023-4

ISBN mobi: 978-80-7477-024-1

*Ondřeji Čadovi za nedocenitelnou pomoc.
Čtenářům za přízeň.
Především však svému spoluautorovi. Díky, že jsi.*

Podle skutečné události

KAPITOLA 1.

Lovná zvěř

Z nedostatku kyslíku se mi pomalu začínala točit hlava, ale dýchat vydatněji jsem se prostě bál. Přes neustávající šumění deště by mě žádné skutečné zvíře slyšet nemohlo – ne když jsem tak vysoko a vítr fouká od něj – ale tohle skutečné zvíře být nemohlo. Ne takhle navečer, ne víc než pět let poté, ne přímo uprostřed Masarykova náměstí. A rozhodně ne stojící po kotníky ve švábech.

Přesto jsem nepřestával sahat po revolveru, pomalý a trpělivý až k zešílení. Jestli mi celý tenhle neskutečný život konečně vlezl na mozek, tak přijdu o jeden náboj a iluze o tom, že by se ještě mohly dít zázraky. Ale pokud je to pravda...

Jelen se dál popásal na neexistující trávě. Slepý k bolesti v mém žaludku, kterou vyvolala představa jeho zadní levé kýty na rozpáleném grilu, slepý k hemžícímu se hmyzu, slepý k čemukoliv dalšímu včetně dlouhé roky neviděnému slunci, které kdesi tam za věčnou hradbou mraků právě zapadalo.

Moje prsty konečně sevřely oleštěnou pažbu starého rugeru. Déšť jako by zhoustl.

Pomalu, pomaličku jsem vytahoval revolver z pouzdra. Ta rozumná, životem posledních pěti let do pozadí zatlačená část mé mysli na mě naléhala, že opatrnost je k ničemu. Ta parohatá halucinace se nesplaší a neuteče. Halucinace to nemívají ve zvyku. Bude nejlepší hmátnout po zbrani a mít to tak co nejrychleji za sebou. K čemu se mučit nadějí a představami? Ta mrcha se stejně rozplyne v okamžiku, kdy po ní vypálím. Tak proč to celé prodlužovat?

Hlas rozumu mi v hlavě formoval další a další krystalicky logické věty.

Ignoroval jsem je.

Řídit se rozumem by v současnosti mohl jen blázen.

*

O nekonečně mnoho času později jsem si zapřel zápěstí o erozí rozežraný beton. Z vodou nacucaného linolea se mi do těla vpíjela čím dál odpornější zima, ale s tím jsem nemohl nic dělat. Zuby mi freneticky drkotaly ve stále se zkracujících intervalech.

Dokud se mi neklepe ruka s pistolí, je to dobré.

Konečně jsem srovnal černá mířidla ocelově lesklé zbraně do jedné přímky se svým okem. Jelen za celou dobu nenařoval hlavu, nepošeňoval o jediný krok, nezastříhal ušima. Na jednu stranu tím celé své existenci dost ubíral na přesvědčivosti, na druhou rozdmýchával tu nepatrnou jiskřičku naděje v mých prázdných útrokách do nervy opékajícího táboráčku.

Palcem oděným do tlustého černého plastu jsem pomalu a pečlivě natáhl kohout. Válec revolveru se pootočil, spoušť

pod ukazovákem ustoupila. Vytrvalého vibrování mého kapsního počítače jsem si nevšímal.

Zvuku padající vody za svými zády taky ne.

Zadržel jsem dech a vyhnal veškerý okolní svět ze svého vědomí. Zůstal jen pomalu vzrůstající tlak na spoušť, nehybná mířidla v zákrytu a promočené tělo jelena.

Jak se spoušť pohnula o zbývající dva milimetry, pohládila mě po zátylku ledová dlaň strachu. To když jsem si uvědomil, že počítač začal znovu vibrovat.

Svět vstoupil do poslední půlhodiny dne.

Jelen zdvihl hlavu a pohlédl mi do tváře.

V prázdných očních důlcích mu rejdlili švábi.

*

Vystřelil jsem.

Ne proto, že bych ještě doufal, že tohle neskutečné zvíře můžu zabít a nebo věřil tomu, že z něj budu mít jakýkoli užitek. Vystřelil jsem, protože nevystřelit nešlo. Jak mi ta ledová ruka sevřela místo zátylku varlata, zrodilo se kdesi v mém mozku poznání, že tohle je další stupeň na schodišti ke Konci. Vystřelil jsem stejně pudově, jako když krysa zahnaná do kouta vycení zuby. Beze smyslu, jen jako poslední výraz vzdoru.

Kulka ráže .357 magnum vylétla s mohutným, uširvoucím prásknutím, nadzvukovou rychlostí překonala prostranství vyplněné padající vodou a dospěla ke svému cíli.

Jelení morda se roztáhla do šíleného, nepřirozeného tvaru.

A jeho paroží se změnilo v déšť brouků.

*

Zasáhlo mě to jako rána kladivem.

Ne ten pohled.

To *poznání*.

Škleb dosáhl nepřírozeného, šíleného rozměru a mně došlo, že to má být *úsměv*.

Jelen prolezlý šváby se mi *smál* do obličejce.

V hrudi jsem měl najednou pocit, jako bych se už nikdy neměl nadechnout a v rukavicích z tlustého plastiku mi čvachtal pot.

Jak jsem dostal revolver do pouzdra, nevím. Moje oči se nedokázaly odtrhnout od dekomponujícího se zvířete a moje ruce šátraly po erozi rozežraném rantlu okna v atavistické touze dostat se od toho zhmotnělého šílenství co nejrychleji a co nejdál.

Jak se mi podařilo vstát, si nepamatuju.

Zato ten zvuk mi z paměti nezmizí do konce života.

Ten zvuk, v nějž se změnilo zurčivé hučení padající vody za mými zády.

*

Otočil jsem se rychlostí, kterou dá člověku jen koncentrovaná hrůza.

Moje oči přivyklé na šero venkovního prostoru na okamžik nedokázaly zaznamenat nic než obyčejné vnitřnosti starého obchodního domu, kterými jsem se před necelou hodinou prodíral. Ostrůvky tmy, tušené tvary sloupů, zbytků nábytku a polorozpadlého vybavení a další tma.

Pak se tma začala hýbat.

Hemžit.

*

Těch pár kroků pozpátku jsem udělal dřív, než mi došlo, že za sebou mám jenom volný prostor.

Moje nohy narazily do toho rantlu, co jsem si o něj opíral ruku.

Toho, co je nad ním jenom prázdně vyplněné ostrými střepy.

Toho, co je za ním jenom čtyřpatrová propast.

*

Švábi vyrazili.

Mihlo se mi to před očima jako první z řady děsivých dia-
pozitivů.

Pocit vlastního těla převažujícího se dozadu byl dalším
z nich.

Cupitání nespočtu nožek.

Moje paže simulující větrný mlýn.

Zvuk vlastního výkřiku podivně vyplňující vnitřek kukly
švábbordelu.

A náraz.

Náraz mých zad do přepážky oddělující dvě bývalá pano-
ramatická okna.

*

Stát dvacet centimetrů vpravo, moje rameno by se o tu pře-
pážku jenom otřelo.

Metr dvacet vlevo a vyletěl bych druhým oknem.

Úlevný výdech ze mě musel vyjít dobře s polovinou zdra-
vého rozumu. Cítil jsem, jak se mi žilami valí řeky adrenali-
nu. Cítil jsem, jak mi podklesávají kolena. Cítil jsem neko-
nečnou úlevu a taky jsem cítil, že valící se vlna švábů je nad
veškeré pocity povznesena.

Švihl jsem rukou dolů.

A švábi se mi rozeběhli po švábbordelu vzhůru k obličejí.

*

Začal jsem po nich dupat. Když jsou jich desetitisíce jako teď, je bláhové se domnívat, že byste je tak mohli pozabíjet dřív, než vás sežerou. Když na sobě máte švábbordel ušitý z tlustých, hladkých plastových pytlů, může vám to přece jenom o něco prodloužit život.

Těm mrchám to pak o to víc klouže.

Zpod podrážek mi stříkaly švábí vnitřnosti a chitin a moje strachem znečitlivělé prsty zápasily s oválným předmětem na mém opasku.

Čas jako by se natahoval.

Mozkové závity jako by se mi kroutily hrůzou.

Šváb, který se právě vyhoupl na povrch mého průzoru, zase sklouzl.

Do hmyzího cvakání, jenž vyplnilo svět, zaznělo cvaknutí povolivší spony.

Pesticidový granát mi spočinul v dlani.

Začal jsem ječet jako protržený.

*

„Zpátky! Zpátky, vy kurvy! *Zpátky*, nebo to odpálím!!!“

Postupuju kupředu. Z předloktí ruky, v níž svírám granát, mi visí hrozen švábů. Jak mávám paží v širokých obloucích sem a tam, jednotliví brouci odpadávají. Hlas mi přeskakuje. Sunu se dál od okna, dál do hloubi bývalého obchodu s už nevím čím a švábi mi neochotně ustupují z cesty.

V botách mi čvachtá pot a můj palec se na tlačítku roznět-
ky granátu třese jako samostatná živá bytost.

*

Myšlenky mi letí hlavou jako šílené. A nejen myšlenky. I obrazy, vjemy, dojmy. Tam, kde se mi před chvílí kroutily závity, se teď něco černě leskne. Je to temnější než švábi, temnější než noc. Cení to zuby a zdravý rozum se před tím šklebem rozpadá na prach.

Hmyz ustupuje. Pořád neochotněji. Z granátů mají švábi respekt. Dřív jsme mívali chemické postřikovače. Plastové nádrže s popruhy, pružné hadice, hubice na dlouhých držadlech. Trvalo dlouho, než se hmyz naučil, že kužel smrtícího pesticidu ovládaný pomalýma, roztřesenýma lidskýma rukama nemusí být nepřekonatelná překážka, ale jakmile jim to došlo, byl konec. Museli jsme začít vyrábět granáty. Proti mračnu jedu rozháněnému do všech stran explozí plastické trhaviny prozatím nedokázali najít účinnou strategii.

Modlím se, aby to *prozatím* neskončilo právě teď.

*

Díra ve střeše, kterou se jim podařilo vpadnout mi do zad, je teď přesně nad mou hlavou. Pohybuju se mučivě pomalu a otáčím se přitom kolem své osy. Granát držím tak, aby ho každý jeden šváb dobře viděl. Díra, v níž vidím naducané mraky, se v jediném okamžiku plní přívalem švábů. Tisknu zuby tak silně, až to bolí. Nepředstavitelně živá představa ustupuje realitě. Z otvoru roubeného armovacímí dráty crčí jenom voda a jinak nic.

Pud sebezáchovy mě pobízí k většímu spěchu. Mezera mezi špičkami mých bot a čelem švábí záplavy se s každým krokem zmenšuje. Hrajeme o čas. To něco v mé hlavě se tomu pobaveně šklebí. Tma je stále neproniknutelnější. Mám v kapse baterku. Mám strach pro ni sáhnout. Situace je vyšponovaná na doraz. Zvuk cvakajících hmyzích nožek teď přehlušuje i déšť. Mezera je zase o pár milimetrů menší. Jeden nepředložený pohyb a křehký status quo sežerou švábi.

Znovu vřískám a po vnitřku mého obličejového krytu stékají sliny.

Švábi přestávají ustupovat.

*

„Zpátky!!!“ vřeštím jako smyslů zbavený. Mám pocit, jako by mi povolovaly svěrače. Mám pocit, jako by mezi mnou a zbytkem světa začala vyrůstat ledová stěna absolutní hrůzy.

Hra právě skončila. Švábů už je dost na to, aby mě dokázali dostat i poté, co vypotřebuju své tři granáty.

Hmyzí kusadla se roztahují, jak se mi kolektivní mysl švábů vysmívá do obličeje.

Tisknu tlačítko roznětky ve chvíli, kdy se do černočerné masy chitinu vlévá život.

*

Vrhám se kupředu.

Jedna.

Moje dlaň se v porovnání s kmitajícím nohama otevírá pomalu jako květ leknínu.

Švábí záplava mi naráží do holení. Hmyz na mě prší ze

stropu. Tma všude kolem ožívá a můj zdravý rozum ujíždí po kluzké nakloněné rovině.

Dvě.

Granát mi sklouzává z dlaně.

Vnitřnosti obchodního domu se deformují a přelévají.

Švábů jsou statisíce.

Miliony.

Připadám si o dvacet kilo těžší.

Zvuk švábordelu trhaného na kousky nespočtem hmyzích kusadel je odpornější než cokoliv, co jsem kdy slyšel.

Tři.

Mými ústy někdo křičí.

Hysterie v tom hlase je neslučitelná se zdravým rozumem.

*

Svět se točí.

Granát rotuje vzduchem.

Směrem vzhůru.

Padám naznak do švábů. Netuším, jestli jsem uklouzl nebo mě strhli jako vlci štvanou srnu. Absolutní hrůza mi začíná vymazávat vzpomínky.

Padám temenem do třiceticentimetrové vrstvy hmyzu.

Nebolí to.

Granát dopadá jen kousek od mého obličeje.

Hmyzí kusadla atakující plexisklo průzoru mám jen pár centimetrů od očí.

Černá térovitá věc mezi mými mozkovými závitými ryčí smíchem na celé kolo.

Vracím jí ten úsměv.

A část mé mysli – ta chladnokrevná, necitelná část, která

se zrodila až v tomto odporném světě – odpočítává v tu chvíli poslední číslovku.

Čtyři.

Výmetná nálož granátu se probouzí k životu.

*

Záplava pesticidu mi opláchla průzor.

Kapičky jedu mě začaly pálit na tváři a po celém těle mi proběhla umrtvující vlna. Bylo to, jako by mě pohladila smrt.

Nebo spíš jako by smrt pohladila všechen ten hmyz.

*

Začal jsem se škrábat na nohy. Bylo to jako vstávat z mělkého hmyzího hrobu. Švábi mi pod rukama pukali a ujížděli a pesticid mi leptal nosní sliznice.

Ucítil jsem pod rukama první zachvění. Kolektivní mysl švábů se právě začala vzpamatovávat ze smrti části své živoucí neuronové sítě.

Něco se mi zakouslo do palce levé ruky.

Tou pravou jsem od opasku odhákl druhý granát.

*

Tma se začala zase hýbat. Tušené obrysy zdí, sloupů a všeho ostatního jako by se nejdřív neznatelně zachvěly. Strnulosti, která následovala, jsem už nevěřil. Baterku se mi podařilo vyrvat z kapsy i s kusem černého plastiku.

Modrobílý paprsek prořal tmu a polaskal tisíce strnulých těl.

Tykadla se v tom okamžiku začala vlnit jako vysoká tráva ve větru.

Polkl jsem směs slin a pesticidu a brouci se začali pohybovat. Ustupovali před mračny jedu, který se pořád ještě pomalu šířil.

Šířil a klesal.

Brouci začali naopak stoupat vzhůru ke stropu. Nejdřív pomalu.

Pak už ne.

Můj palec pohladil druhou roznětku.

*

V ruce svírám poslední granát.

Oběti výbuchu toho druhého mi teď prší ze stropu na temeno a na ramena. Šermuju baterkou sem a tam a pronikám hlouběji a hlouběji na nepřátelské území. Kolem kotníků se mi ovíjejí úponky pesticidových par a pod podrážkami mi pukají mrtví brouci. Můj sporadický kužel světla odhaluje změř plísň, potlučených dlaždic a vytrhané elektroinstalace. Přes to všechno chaoticky přebíhá hmyz jako ve scéně z laciného hororu.

Švábi ustupují v neuspořádaných hemživých provazcích.

Cítím, jak mi po předloktí zdvižené ruky s granátem tečou mohutné kapky potu. Plast před ústy se mi nadouvá a zase splaskává. Uvědomuju si, že dýchám rychle a povrchně.

Přímo před sebou mám chromované zábradlí. V paprscích elektrického světla se třpytí střepey vymláčeného plexiskla a sem tam skvrnka stříbřitého kovu. Za identickým zábradlím se o dvě patra níž nachází eskalátor. Tady prorezivělý kov lemuje jen bezúčelný otvor v podlaze.

Opírám se o rezavou trubku. Odpadávající šupinky zkorodovaného kovu vypadají ve světle baterky jako černý sníh. Propátrávám paprskem baterky hlubinu pode mnou.

Nikde ani šváb.

Vousy mi šustí po vnitřku švábbordelové kukly, jak se mi rty roztahují do samovolného úsměvu.

Vyhrál jsem.

Přežil jsem.

Mám chuť rozběhnout se k eskalátorům, ale najednou to nejde.

Ruce se mi třesou jako dodělávající šváb a kolena mají náhle konsistenci rozmočené oranice.

O prorezivělé zábradlí se opírám opravdu *dlouho*.

*

Granát už nedržím demonstrativně nad hlavou, ale zacvaknout ho zpátky na místo odmítám. Všude je naprosté ticho rušené jen vzdáleným zvukem deště a mými kroky. Překračuju hromady rozmláčených dlaždic a úzkostlivě přejíždím paprskem svítlny po otlučených sloupech.

Od eskalátorů mě dělí už sotva sto metrů. Šátrám rukou v kapse a vytahuju kapesní počítač.

Poslední denní alarm začne vyzvánět za celých osmnáct minut a jedenadvacet vteřin.

Ještě pořád mám čas.

Obcházím centrální sloup a přede mnou se objeví relativně volné prostranství. Na jeho konci jsou další vymláčená okna. Za nimi pozdní soumrak a před nimi schodiště a eskalátory.

Svoboda.

Pobízím sám sebe ke spěchu. Hukot deště sílí s každým mým krokem. Krk se mi bolestivě stahuje a do očí mi stéká pot. Polykám nasucho. Naleptaný jícen pálí jako čert. Intenzivně mrkám a řasy mi rozstříkují kapky potu po vnitřní straně plexiskla.

Dalších pár kroků.

Děšť.

Děšť, děšť, děšť, děšť.

Vraštím čelo. Mám pocit, jako bych musel bojovat se svaly vlastních nohou. Zvuk padající vody je podivně vtíravý. Hukot, který se za ty nekonečné roky stal neoddelitelnou součástí mého života, mi najednou zní jako nepřeslechnutelně falešný tón v pochmurné harmonii světa.

„Co je to s tebou, kurva?“ šeptám sám k sobě a znovu šermuju baterkou.

Žádná díra ve střeše. Žádný hmyz. Žádné opakování léčky.

Jenom ten zkurvený zvuk deště zaseknutý do mého vnímání jako zrezivělý rybářský háček.

Dělám další dva namáhavé kroky. A pak ještě dva.

Hučení deště mi nepředstavitelným způsobem drásá nervy.

Schodiště se blíží strašlivě pomalu a já cítím, jak ve mně narůstá panika.

Mám strašný strach a vůbec nevím proč.

*

„Jsou pryč! Jsou kurva pryč! Vidíš?“

Šeptám sám k sobě a vůbec si nepřipadám jako blázen. Potím se tak moc, že mi začíná hrozit utopení ve vlastním švábbordelu. Těkám světlem baterky sem a tam a zase a znovu si prohlížím schody, na kterých není jediný šváb.

Hučení deště je stejné jako kdykoli jindy, a přesto ohlušující.

Proč pořád myslím na ten zkurvený děšť?

Pomalou otáčím hlavou sem a tam.

Vnímání zvuku se poslušně přesouvá.

„Vidíš? Jde to zvenku. Normální děšť. Žádní švábi!“

„Jo. Já vím. Já vím.“

Natahuju nohu.

A zase ji stahuju.

Strašně se mi nechce došlápnout na první schod. Před očima mi probleskává představa rozpadajícího se kamene. Z objevivší se dutiny se nadpřirozenou rychlostí řinou nespočetné záplavy hmyzu.

Zatínám zuby.

Moje oči těkají sem a tam.

Kuří rynek pod okny je prázdný a šedě nevýrazný.

„Žádní švábi!“

„No jo.“

Došlapuju na první schod.

Pořád žádní švábi.

Jen ten déšť.

*

Déšť, déšť, déšť, déšť, déšť.

Jsem ve druhém patře. Elektronika, počítače, hračky, knížky. To předtím. Teď jenom puch plísně, tma a žádní švábi.

Podé mnou je ještě jedno patro a pak už jenom přízemí. Svírám ruku do pěsti tak silně, až se v povrchu pesticidového granátu dělají důlky. Mám pocit, že polovinu z už zdolaných schodů jsem absolvoval za ohlušujícího skřípění zubů.

Déšť.

Ten zvuk mě dovádí k šílenství.

Přece jsem to přežil.

Tak proč na to pořád myslím?

To, že jsou švábi chytřejší, je zlé. To, že se mě pokusili dostat do léčky, je taky zlé. To, že se naučili imitovat zvuk padající vody, není o nic lepší.

Ale ten jelen byl dvacetkrát horší.

Tak proč *déšť*?

Mám nebetyčnou chuť sednout si na schody a nevstat dřív, než na to přijdu. Současně si uvědomuju, že sebevražda se dá spáchat i příjemnějším způsobem.

„No tak jo!“ oslovuju tentokrát vlastní zaseknutý mozek.
„Tak jo!“

Začínám znovu sestupovat. Přehrávat si v hlavě sotva uplynulé události téměř fyzicky bolí.

Na to, proč mám tak šílený strach, přicházím o šest schodů hlouběji.

*

Nedokážu ze sebe vydat ani hlásku. Nedokážu se pohnout. Krk mám stažený tak, že bych nedokázal polknout ani špendlíkovou hlavičku.

Pod kuklou švábbordelu musím být bílý jako smrt.

Déšť.

Ten zvuk.

Ten zvuk, který imitovali švábi.

Kvůli léčce.

Přichystali léčku.

Nejdřív stopy v rozmoklé hlíně.

Pak jelen na náměstí.

Potom já v posledním patře obchodního domu.

Pak zvuk padající vody.

A pak ten úsměv.

A pak ten úsměv.

Hrdlo se mi stahuje ještě o malý kousek víc. Třeštím oči do tmy a paprsek baterky poskakuje synchronně s třesem mých rukou.

Ten *úsměv*. Ten úsměv nedává smysl. Zvíře se zašklebilo a hmyz za mými zády přestal předstírat, že je jen padající vodou. Vyrázili do útoku.

A zastavili se v okamžiku, kdy jsem v ruce sevřel plynový granát.

Což je přesně to, co nesedí.

Mohli se splést.

Idiotská, optimistická, po životě toužící část mé mysli se mi snaží namluvit, že se mohli splést. Špatně odhadli své počty. Že je jich na moje tři granáty málo, jim došlo moc pozdě. Proto zaváhali. Proto se stáhli. A proto zaútočili až ve chvíli, kdy se k útočné vlně připojilo dost dalších brouků.

Blbost.

V tom je ten háček. Takhle pomalu kolektivní vědomí švábů neuvažuje. Museli mě sledovat už dlouho před tím, než jsem prošel rozmlácenými posuvnými dveřmi tohohle obchodáku. Museli vidět moje tři granáty. A museli si dávno spočítat, kolik hmyzu na mě bude potřeba.

Což je přesně to, co udělali.

Přesně to.

*

Stojím uprostřed schodiště a nedokážu se pohnout.

Nemám *kam* se pohnout.

Podě mnou čeká smrt. Neviděná, neslyšená, odporná smrt v podobě záplavy brouků. Přízemí jich musí být plné. Čekají a vědí, že jediné, co mi ještě zbývá, je poslední granát.

Mám chuť stisknout roznětku a nacpat si oválný předmět do úst. Bylo by to odporné umírání, ale jed by alespoň stihl prosáknout do mých tkání. Zkazím švábům hostinu. Nic hezčího už v životě nestihnu.

Chce se mi brečet. Spíš bezmocí a vztekem, než strachem. Hrozba smrti ve švábích kusadlech je něco, s čím jsme se všichni naučili žít.

Pomyšlení, že mě ty odporné malé bestie *přelstily*, je tisíckrát horší.

*

Zesponu se ozývá cvakání chitinu.

Už jim to došlo.

Někde tady se možná skrývá jeden z nich. Pozoruje mě svýma odpornýma černýma očkama. Kolektivní mysl musela z mé strnulosti pochopit, že jsem právě odhalil skutečnou povahu jejich léčky. A teď se tetelí nelidskou radostí.

Vůbec nevím, co mám dělat.

Tři granáty by stačily. Tři granáty vhozené na správná místa tam dole v přízemí. Expandující plyn by pokryl dost prostoru na to, abych dokázal uniknout.

Jeden granát je k ničemu.

Optimistická část mé mysli se znovu pokouší o jiný pohled na věc. Třeba dokážu uhájít schodiště. Třeba se hmyz nechá strhnout k bezhlavému útoku. Třeba...

Hovadiny.

Strašlivé hovadiny.

Hmyz se nenechá k ničemu strhnout. Tohle naplánovali s matematickou přesností. Předstírali útok. Předstírali strach před mým granátem. Nechali mě vejít do hlubin posledního patra a pak znovu zaútočili. Ne proto, aby mě dostali. Proto, abych použil svůj granát. Proto, abych svůj granát *spotřeboval*. Nejspíš v místě s nejmenším prouděním vzduchu. Pesticid se nejlíp šíří ve větru. V bezvětří naopak relativně rychle klesá k zemi a zasahuje podstatně menší plochu.

V lidské řeči se tomu říká minimalizace ztrát.
Švábi se nejspíš žádnými slovy nezatežují.

*

Zvuk se začal blížit.

Moje nohy samovolně vystoupily o dva schody výš.

Ne že bych jim věnoval pozornost.

Veškerá se upínala k jiné části mého těla.

K mozku.

K té části mozku, která se před pár okamžiky pořád dokola
vracela ke zvuku deště.

Ted' tam bylo něco jiného.

Slova.

Dvě slova.

Minimalizace. Ztrát.

*

To, co mi na zlomek okamžiku vyvstalo před očima, se nedalo nazvat plánem. Byla to jen představa. Záblesk představy.

Záblesk něčeho, co by mohlo vyjít.

Nohy se mi rozběhly dřív, než se zbývající část mé mysli stačila té představy leknout.

*

Baterka mi vyklouzla z prstů. Světelný kužel polaskal nabobtnalou omítkou a pak se stočil někam za má záda.

Na zdi vyvstal můj zběsile uhánějící stín.

Myslím, že jsem ječel.

A myslím, že takovým tónem, až to na chvíli vyděsilo i šváby.

*

Vletěl jsem mezi ně. Pod podrážkami mi zemřela nepatrná část nepatrného předvoje. Noha mi podklouzla. Srdce vynechalo dva údery. Ruka, v níž jsem nedržel granát, vyrazila rychlostí útočící kobry a sevřela zábradlí.

Zbylé schody do mezipatra jsem napůl seběhl, napůl se z nich zřítíl. Před očima mi vyvstal odporný obraz.

Odpočívadlo prvního patra tonulo ve tmě a broucích.

Nezastavil bych se, ani kdyby tam roztahovala pařáty sama smrt.

Z rozdupaných švábů stříkaly tmavě žluté vnitřnosti. Ve tmě panující na schodišti to vypadalo, jako když po sobě ansábl černého divadla cáká z malých tubiček temperovou žlutí.

Tma přede mnou se vzdmula.

Odrazil jsem se od hrany dalšího schodu dřív, než mi mohla noha zase podjet.

*

Dopadl jsem snožmo do hmyzu.

Ohavná žluť mi cákla na plexisklo.

Granát jsem nepustil.

Jak se mi podařilo udržet rovnováhu, doted' nechápu.

Mezi podlahou a mými podrážkami na chvíli existovali jen rozdrcení brouci a nulové tření.

Setrvačnost mě vrhla proti zábradlí.

Bolest mě zbavila schopnosti křičet i dýchat.

Svět se změnil v mix agonie, tmy, deště a hmyzího chřestění.

Schody vedoucí do přízemí se zachvěly a ztratily tvar.

Hmyzí vlna vyrazila vzhůru. Tentokrát proto, aby mě definitivně dostala.

Odrasil jsem se od zábradlí a nohy mi znovu podjely.

Nadechnout jsem se pořád ještě nedokázal.

Vrhnout se ve směru dávno mrtvého eskalátoru ano.

*

Prostor přede mnou byl kompaktní směsicí tmy a vražedného nebezpečí.

A ticha.

Cvakající, chřestící, cupitající vlna hmyzu mi byla v patách, ale přede mnou nebyl jediný brouk. Schopnost myslet je občas kontraproduktivní – kolektivní vědomí švábů nečekalo, že se odvážím do koridoru tvořeného jen tmou a vražedně ostrými zuby polorozpadlých segmentových schodů eskalátoru.

Ne že by se tím šokem nechali zpomalit.

*

Deset schodů?

Některé jsem možná úplně minul.

Patnáct?

Polovina schodiště?

Snad.

Švábi ženoucí se po spodní straně eskalátoru nade mnou byli mnohem rychlejší. Hmyz mi začal dopadat na temeno a na ramena.

Zvedl jsem granát.

Do kloubu palce se mi něco zakouslo.

Dvacet.

Vyjde to!

Noha se mi probořila jen vteřinu poté, co jsem tomu doopravdy uvěřil.

*

Trosky schodu projely nohavicí švábbordelu lehce jako rezavý nůž ztuhlým máslem. Neviděl jsem to. Jenom slyšel. Znělo to, jako když se zatahuje zip na plastovém pytli na mrtvoly.

Setrvačnost mě vrhla kupředu.

Kov se mi zakousl do masa. Krev mi vystříkla na holou kůži. Bolest přišla až pak. Ve srovnání s důsledky samotného zranění nebyla vůbec důležitá.

Křik jako by patřil někomu jinému.

Hmátl jsem po zábradlí.

Noha se mi probořila o další kousek.

Kov se mi zakousl hlouběji do holeně.

Moje prsty sevřely zpuchřelou gumu.

Na okamžik – na kratičký, pomíjivý okamžik vyplněný zábleskem šílené naděje – jsem uvěřil, že svůj pád vyrovnám. Že se zastavím, vyrvu nohu z pasti a stačím se rozběhnout dřív, než mě švábi dostihnou.

Po volné noze mi začalo stoupat něco jako oživlý beton.

A pryžové zábradlí se mi v tu chvíli rozpadlo pod rukou.

*

Vymrštil jsem ruce do černočerného prázdna.

Bolest v holeni překonala samu sebe. Řvát s poleptaným hrtanem bolelo tisíckrát míň.

Příliv švábů mě sevřel kolem pasu.

A rezavé vězení polorozpadlého schodu už naši společnou váhu nedokázalo udržet.

Moje noha se osvobodila v dešti krve, brouků a úlomků kovu prokvetlých rzí.

*

Vykopl jsem šváby pokrytou nohou v zuřivé snaze zastavit pád.

Levá ruka musela minout zbytky zábradlí o pouhé milimetry.

Došlápl jsem do prázdna.

A pak už jsem jen padal.

*

Docela malou chvíli.

*

Praštil jsem sebou o zubaté trosky schodů.

Zvuk pukajících švábů jsem slyšel i přes ozvěnu vlastního křiku.

Do žeber, hrudi a břicha se mi zaryly stovky kovových zubů.

Nebýt většina z nich rozežraná a otupená rzí, na místě bych vykřvácel.

Já to snad nakonec ještě přežiju, stačil jsem si pomyslet.

Pak se moje pravé zápěstí setkala s hranou schodu.

A granát mi vyklouzl z dlaně.

*

„Néééé!“ zaječel jsem a v mém hlase bylo stokrát víc bolesti, než když se mi ocel zakousla do holeně.

Oválná nádoba se s tlumeným *plonk* odrazila od schodiště.

Kalhoty švábbordelu mi přilnuly k tělu.

Vykopl jsem dřív, než mi došlo, co vůbec dělám.

Plonk, plonk.

Moje chodidlo se setkalo s hranou schodu a to kopnutí mi udělilo rychlost.

Rozjel jsem se po břiše do přízemí jako po nejodpornějším struhadle světa.

*

Zvuk, se kterým jsem se smykem zastavil na hladkém úseku podlahy prvního patra, byl směsí šustění švábbordelu, čvachtání krve a měkkého cvakání odpadávajících švábů.

Scenérie před mýma očima byla vykreslena v šedivých barvách pozdního soumraku.

Ten pohled nezapomenu do konce života.

Švábi.

Švábi všude kolem.

Tisíce a miliony švábů napodobujících vzedmuté moře. Zmrzlá vlna jejich těl tvoří nedokonalý kruh o poloměru deseti metrů.

Ve středu toho kruhu jsem já.

Nebo spíš...

Můj granát.

*

Vrhl jsem se po břicho vpřed a zvuk, který mi přitom unikl z úst, neměl s lidskou bytostí nic společného. S podobným zaúpěním se vrhá k smrti vyhládlý mrchožrout po shnilé flákotě.

Dva metry.

Minimalizace ztrát.

Nevím, které sousloví mi v hlavě pulsovalo výrazněji.

Řítil jsem se po břicho kupředu.

Švábím vědomím začalo pronikat pochopení.

Metr a půl.

Hmyz se zachvěl.

Třeba to ještě vyjde.

Musí to vyjít.

Metr.

Zatím jde všechno podle plánu. Ten krvavý držkopád nehraje roli. Dvakrát odhodit *neodjištěný* granát. Dvakrát se spolehnout na to, že švábi teď nebudou chtít zbytečně umírat. Dvakrát se znovu dostat do vyklizeného prostranství kolem odhozeného granátu. A pak už jen zaplnit zbylé metry pesticidem a strhnout všechny rychlostní rekordy.

Pár pitomých desítek centimetrů.

Vyjde to!

Zbytky prosklených výkladních skříní v dálce necelých dvaceti metrů se chmurně zaleskly.

Hmátl jsem po granátu.

A švábí moře se vrhlo kupředu.

Nelidskou rychlostí.

*

Jak se přese mě hmyz přelil, dotkly se moje prsty odřeného povrchu granátu.

A odstrčily ho definitivně mimo můj dosah.

*

Byl ten křik můj, nebo to jen triumfovalo zubaté šílenství v mé hlavě?

Nevím.

Desítky kilogramů hmyzu mě přitiskly k zemi. Přestal jsem vidět. Švábordel se mi na těle začal hemžit, jak se do něj pustily tisíce kusadel. Nataženou rukou jsem chňapal po tušeném granátu, ale v dlani jsem drtil jenom šváby.

Hmyz si prokousal první díry.

Na holé kůži jsem ucítil první šestice nohou a první kusadla.

Začal jsem vrískat.

Mým vlastním uším to znělo jako smích.

*

Pach vlastní krve jsem uvnitř švábordelu cítil i sliznicemi popálenými pesticidem.

Pach vlastní krve a hmyzích těl.

Můj křik přešel v chrčení. Po vnitřku průzoru mi stékaly sliny. Chrčení zaniklo ve všepohlcujícím zvuku švábích kusadel.

Schopnost souvislého uvažování se v tom zvuku rozpus-tila. Začal jsem sebou mlátit o podlahu jako kus masa, jímž prochází vysoké napětí. Moje vůle s tím neměla vůbec nic společného. Moje vůle se vypařila stejně jako zdravý rozum. To se mi jen svaly začaly samovolně smršťovat odporem.

Na hladině mých slin se zrodilo vlnobití.
Ty víry se začaly dělat hned potom.

*

Hýkavý, chrčivý smích mi trhal ušní bubínky.
Tělo mi ztěžklo natolik, že už jsem se nedokázal pohnout.
Hladina slin se uklidnila.
Zornicemi rozšířenými smrtelnou hrůzou jsem i v absolutní tmě dokázal rozeznávat šváby ohlodávající plexisklo.
Jeden vír. Druhý. A třetí.
Švábi se prokousali plexisklem a sliny začaly odtékat.
Odtud ty víry. Jednoho brouka to roztočilo a spláchlo.
Ty zbývající ne.
Tykadla mě polechtala na špičce nosu a můj křik překonal další úrovně nesnesitelnosti.
Černé zubaté šílenství bez očí vylo smíchy spolu se mnou.
Pak mi první z švábů vklouzl do ječících úst.

*

A taková věc má dar postrčit zdravý rozum definitivně přes hranu.

*

Občas dokonce na správnou stranu.

*

Plop...

...udělalo šílenství a zmizelo.

Najednou jsem nekřičel.

Najednou jsem měl v hlavě jen ledový chlad.

Moje zuby scvakly a přepůlily vlezlého brouka.

Začal jsem se rvát. Teď bez výhody síly, kterou dá člověku panická hrůza, ale zato s vidinou cíle. Obě ruce jsem měl až do téhle chvíle natažené kupředu, prsty křečovitě roztažené odporem. Když jsem sevřel levačku v pěst, začali mi švábi cupovat rukavici. Pod nehet se mi zakousla kusadla.

Na bolest jsem kašlal.

Ve vlasech se mi začalo něco hemžit.

Na to jsem kašlal taky.

Svaly v rameni mi praskaly. Hýbat paží, ohýbat ji v lokti, posouvat ji skrz metrák hmyzu bylo jako pokoušet se plavat v téměř tuhém betonu.

Po čele mi seběhl brouk.

Tykadlo mě bodlo do oka.

Nevím, co mi dalo sílu nadzvednout hlavu, ale nějak jsem to dokázal.

Praštit obličejovým štítem do hemžení pode mnou nebyl zrovna nejšťastnější nápad.

Prokousanými dírami v plexiskle mi do obličeje vystříkl půllitr rozdrcených švábů.

*

Kousek.

Ještě malý kousek.

Moje prsty před chvílí narazily na plast švábbordelu v okolí mých žeber. Teď se do něj zarývají jako nohy tlustého pavouka. Ruka postupuje kupředu. Níž a níž směrem k mému pasu.

Švábi mě přitom požívají zaživa.

Ještě maličký kousek.

Tykadla v nose nepředstavitelně lechtají. Je to, jako by mi někdo vrážel do mozku tupý hřebík.

Prsty narážejí na něco jiného než na moje žebra.

Na moji spásu.

*

Sevřel jsem pažbu rugeru. Mezi dlaní a oleštěným dřevem mi umřel další hmyz.

Začal jsem se rvát s tíživou masou stokrát usilovněji než před chvílí.

Pořád to bylo jako hýbat se ve ztuhlém betonu.

Bolest v nose mi rozostřovala vědomí.

Pokusil jsem se švába vydechnout, zatímco mi jeho kolegové cupovali kůži na zádech.

Do poleptaného povrchu sliznice se mi zaryly štětinaté nohy.

Kusadla jako by se mi zahryzla přímo do mozku.

Hlava mi explodovala agonií.

Mé tělo sebou strašlivě trhlo.

Vyrazil jsem ze sebe dlouhý, táhlý výkřik.

A ruka svírající pažbu zbraně se křečovitě sevřela.

Včetně ukazováku.

*

Před očima mám černá kola.

V ústech chuť zvratků.

Za těmi černými koly je šedo.

Mezi koly a šedí je žluto.

A za tím vším jsou brouci.
Bolest je jen stínem předchozí agonie.
Tělo mám lehké jako peříčko.
Můj mozek nemá ani nejmenší šanci zpracovat cokoliv
z dalších a dalších vjemů, které se na mě hrnou.
Nechápu nic.
To ohnivé šlehnutí pálící mě na žebrech si přesto uvědo-
muju.
To, že se hmyz kolem mě pořád ještě rozestupuje, taky.

*

Je o šest vteřin později.

Na rtech mi bublají zvratky a smích.
Z hlavně revolveru se pořád ještě kouří.
Po zádech mi stéká vlastní krev a z celého těla mi opadá-
vají švábi s nábožně sevřenýma nožičkami.
Drápu se na nohy. Zároveň se snažím nezalknout tím smí-
chem, zvratky a vlastními slovy.
„Viděli... viděli jste?“ oslovuju šváby. „Viděli jste?“
Mávám revolverem. Hlaveň opisuje kruh. Druhou ruku si
tisknu na žebra. Krve je strašlivě málo. Před očima se mi
míhá představa dlouhé zarudlé spáleniny a jinak ničeho.
Na odhmyzenou podlahu dopadá hustý chuchvalec hlenu.
„Jak vám to připadalo? Jako deus ex machina? Zásah shů-
ry? Pomoc od zkurvenýho boha?“

Na chvíli nemůžu pro samé chechtání pokračovat.

„Hovno! Hovno! Úplný hovno!“

Hmyz obezřetně ustupuje. Víím, že nemají strach z mého
šermování zbraní, vidím klesající obláčky pesticidových par,
ale stejně jim to v mých očích dodává zdání bytostí, které mi
rozumějí.

„Vypadá to tak, co? Jako by tam někdo byl! Zkurvenej milosrdnej bůh! Bůůůh! Bůůůůůh! Bůůů! *Hovno!*“

Nával slabosti mě sráží zpátky na kolena. Kruhovou hradbou švábů probíhá vzrušení. Vypadá to jako miniaturní mexická vlna. Opírám se dlaní o podlahu a tisknu si hlaveň zbraně ke spánku.

„Hovno, vy zkurvenci. Žádněj není! Chtěl jsem se střelit. Do hlavy. Nebo do pajšlu. Kamkoliv. Aby to bylo bez bolesti. Jasný? I kulka ve střevěch by byla rychlejší než se nechat sežrat od vás!“

Dávení a kašel.

„Kurvy! Kurvy zkurvený! Vůbec mi nerozumíte, co? Seru vám na to! Místo toho jsem trefil ten zamrdanej granát! Naslepo! Od pasu! Granát, o kterým jsem ani nevěděl, kde je! Kulka mi musela prolítnout těsně kolem žeber. Potom pod ramenem. A pak kolem *hlavy*. A mám od ní jenom zkurvenou zasranou spáleninu. Viděli jste někdy dokonalejší zkurvenej božskej zásah?“

Švábi mě pozorují svýma odpornýma očkama.

Oplácím jim ten pohled a v mých očích je víc smrti než v jejich.

„HOVNO! Náhoda! Zkurvená zasraná náhoda! Žádněj bůh! Náhoda! Tenhle svět je jich plnej! Zkurvenejch náhod na hovno! To svinstvo za chvíli vprchá. Potom se na mě zase vrhnete. Předtím si vystřelím mozek. K čemu mi ten zázrak byl?“

Švábi mlčí.

„K hovnu! K úplnému hovnu, hoši. Chcípnu a nic s tím neudělám. Akorát si budu muset sám vystřelit mozek dřív, než se ke mně dostanete. Slíbil jsem Míše, že to nikdy neudělám, víte? A teď mi nic jinýho nezbyde. Protože mě k tomu ten zkurvenej svět donutil.“

Tisknu si hlaveň ke spánku a v očích mě pálí slzy.

„Chtěl jsem vám to jenom říct. Jste furt chytřejší. Jednou dojde i na vás. Začnou se vám stávat stejně hnusný náhody, jaký se stávaly nám.“

Pesticid klesá.

„Vím, že mi nerozumíte...“

Natahuju kohoutek.

„Ale víte co?“

Ozývá se cvaknutí zapadnuvšího kohoutu. Nerezová ocel mi ho přenáší přes spánkovou kost přímo do mozku.

„Já vám to *přeju*.“

*

Tisknu spoušť.

*

Skoro.

*

Synchronicita.

Jako čtrnáctiletý kluk jsem v synchronicitu věřil.

Jak se spoušť pohnula ke smrtícímu bodu své dráhy, jak se mi v kapse rozvibroval počítač a jak se do švábí masy vлил život, uvěřil jsem v ni znovu.

Protože to vše se stalo v jediném okamžiku a švábí...

...se dali na ústup.

*

Díval jsem se, jak mizí.

Valili se přes střeby skla, hrnuli se po zdech do bezpečí, mizeli dírami v podlaze kamsi do netušeného podzemí obchodního domu. Nejdřív jako tsunami, pak jako několik řek, potom už jen v podobě potůčků.

Pozoroval jsem to se spouští z devíti desetin stisknutou.

Pak zmizel poslední šváb.

Veškerá síla ze mě vyprchala.

Sesul jsem se na kolena a revolver mi vypadl z ruky.

*

Je o něco později.

V ústech cítím chuť dešťové vody. Zdevastovaný šváb-bordel na mně visí. Ošklivě pořezanou holeň jsem si stáhl provizorním obvazem. Je mi strašlivě slabě a mám dojem, že trpím nedostatkem krve. Pravděpodobně jsem v šoku. V uplynulých minutách jsem si vymýval pesticid z otevřených ran. Úsporné, účelné pohyby. Pocit, jako bych si do řezných ran vtíral kyselinu. Chladný beton pod zadkem. Černá kola na pozadí černé noci. Tlukot dešťových kapek do nechráněného temene. Pálení dešťové vody v očích. Cáry kůže, kterou mi bude muset Míša nejspíš přišít.

Ten poslední vjem už byl na mě moc.

Zhroutil jsem se do embryonální polohy a rozplakal se jako dítě.

*

Je ještě o něco později.

Už nepláču.

Uvnitř už jsem mrtvý.

Děšť neustává.

Navenek pořád ještě žiju.

Děšť mi stéká po brýlích.

Pamatuju si, jak Pavel křičel.

Nikdy jsme se nedozvěděli, co přesně mu to udělalo – kamera ukazovala jen zrnící tmu – ale ten křik trval hodiny. Vysoko položený, neměnný a neumlčitelný. Tak nám to aspoň tenkrát připadalo. Pavel křičel a křičel a křičel, jako by někdo – nebo něco – vyrval z jeho těla hlasivky, propletl je se všemi jeho nervy a pak na něj dlouhé hodiny hrál jako na živou, škubající se harfu přímo před pancéřovanými vraty našeho bunkru. Pamatuju si, jak jsme jeden druhého ujišťovali – s očima přes polovinu obličeje, s tvářemi skoro zelenými a zalitými potem – že se nám to jenom zdá. Že nikdo nemůže řvát tak dlouho, že taková bolest, jakou jsme slyšeli v tom křiku, by musela zabít každého normálního člověka během několika minut. Natož pak hubeného, obrýleného Pavla.

Budu taky křičet?

Dozvíím se vůbec, co to vlastně žije v temnotách? Co je zač ta síla, schopná vyděsit i kolektivní vědomí švábů? Pohlédnu té hrůze do tváře, nebo mi jen z čirého sadismu vyloupne oči z důlků dřív, než si se mnou začne hrát doopravdy?

Nevím.

A je mi to jedno.

Cítím, že hrůza někde uvnitř mě stále ještě je, ale v tomhle okamžiku ji vnímat nedokážu. Pro dnešní den toho mám za sebou moc na to, abych se ještě mohl něčeho bát.

A další dny už nepřijdou.

Z tohohle náměstí je to k našemu bunkru slabá čtvrt hodinka – pokud jde člověk pomalým, vycházkovým krokem. A pokud je den. Po západu slunce je takovéhle uvažování úplně scestné. Jsem si jistý, že bych stihl doběhnout domů. Jsem si dokonce jistý, že bych tam stihl i normálně dojít – dokulhat – a vůbec nic by se mi nestalo. Jen z dálky by mě pozorovalo to cosi. To, čeho se bojí i švábi. Pozorovalo by mě to, páslo by se to na mém strachu, vyčkávalo by to, živilo by se mou nadějí. A přesně v okamžiku, kdy bych sevřel masivní kolo ovládající mechanismus našich vrat, by mě to zlehka pohladilo po zpocených vlasech.

Nestojím o nic takového. Pět let jsem se skrýval, pět let jsem přežíval v podmínkách, které jsem si před tím nedokázal ani představit. Hladověl jsem, mrznul jsem, měl jsem strach, přicházel jsem o všechno, co mi dřív bylo drahé. Změnilo mě to. S tím člověkem, kterým jsem býval předtím, mám společného jen málo. Kdybych se dneska nenechal zmást těmi stopami v rozmočené půdě, kdybych se ve snaze nebýt spatřen, zaslechnut nebo ucitěn nezdržel tolik, že mě zastihla noc, nejspíš bych tak dokázal žít další roky. Jako krysa, jako houževnatý biologický stroj. Vedl bych dál život, jaký by lidé předtím nazvali spíš noční můrou. Ale *tohle* absolvovat nehodlám. Ne po dnešním večeru. Noc znamená smrt a žádný útěk, žádná bláznivá naděje, žádné modlitby nebo cokoliv jiného na tom nic nezmění. Temnota přijde a vezme si můj život.

To udělat může.

Ale naději mi nevezme.

Žádnou už nemám.

*

Nikdy jsme nepřišli na to, proč už éter není schopen přenášet mluvené slovo natolik čistě, aby mu bylo rozumět. Taky jsme nikdy nezjistili, jak ještě může fungovat mobilní síť, ale faktem zůstává, že prostě funguje. Občas.

Sedím na jednom z betonových květináčů, kterými je náměstí roubeno, studený okraj mě tlačí do zadku, déšť mi stéká po brýlích a moje pálicí prsty vyťukávají poslední esemeskové rozloučení s Tomášem a Míšou. Jsem v podstatě rád, že do přístroje nemá smysl mluvit. Nechci slyšet Míšin hlas. Nechci z něj slyšet tu bolest. Je to asi dost sobecké, ale já byl vždycky takový. Sobec, kterému šlo psaní líp než mluvení.

Na své poslední sbohem jsem celých sto šedesát znaků ani nepotřeboval.

*

Obrazovka přístroje potemněla.

Díval jsem se, jak se po displeji rozstříkují těžké, studené kapky. Dešťová voda mi stékala přes prsty a já si vzpomněl, jak jsem jednou, strašně dávno, seděl v lékařské ordinaci. Měl jsem strach. Hrozný strach. Z doktora, z vyšetření... nejspíš úplně zbytečně, ale mohlo mi tehdy být snad šest nebo sedm. Seděl jsem s rukama sevřenýma v pěst a zíral na hloupý obrázek na zdi. Vzpomínám si, jak mi hlavou zoufale letělo, že ještě nemůžu jít dovnitř, když jsem si ten obrázek pořádně neprohlédl. K tomu přece ty obrázky jsou, aby si je lidi v čekárně mohli prohlídnout. Přece...

Setřásl jsem vodu z displeje a vzpomínka vybledla jako

obraz na staříčké televizi, když se vypne proud. Hrůza prý dokáže z člověka udělat malé dítě. Mohl bych tady sedět a říkat si, že nemůžu umřít dřív, než uvidím všechny kapky. A bylo by to stejně k ničemu jako před více než třiceti lety. Smrt nebo bolest se nezajímá o obrázky a kapky. Přejde, když chce ona.

Tedy...

Pokud jí to člověk dovolí.

*

V okamžiku, kdy jsem si znovu přiložil hlaveň revolveru ke spánku, jsem si dovolil poslední pochmurný úsměv.

„Už to nestihneš, vid’?“ řekl jsem tiše. Můj hlas zazněl na otevřeném prostranství hrozně nezvykle – nevzpomínám si už, kdy kdokoliv z nás venku naposledy promluvil – ale jedinou odpovědí mi bylo neměnné hučení deště. Mé bleskurychlé vytažení zbraně muselo to vražedné zlo halící se do nedostatku světla zaskočit.

Natáhl jsem kohout a hlaveň mi znovu přenesla zvuk mechanického klapnutí přímo do mozku.

Usmál jsem se šířeji a pod dojmem toho úsměvu jako by se i déšť ztišil.

Takhle to alespoň bude bez bolesti.

Kolikrát si tohle ještě pomyslím?

Stiskl jsem spoušť na doraz.

*

Ne.

Nechci vědět, jak nekonečně malý okamžik mě dělil od smrti. Stačí mi vědomí, že můj palec ten kohout v posledním okamžiku dokázal zastavit.

Ta myšlenka musela být rychlejší než světlo a moje reakce taky, ale v poslední chvíli mi to došlo. To zadržetí dechu, ten náhle tichý déšť, to byla chyba. Nebýt toho, nikdy by mě nenapadlo, že přesně tohle ta bestie chce.

„To bylo chytré,“ řekl jsem zase tiše. „Tohle by jim ublížilo mnohem víc. Našli by mě ležet jen pár kroků od vchodu, vid’? A nikdy by nezjistili, že to byla tvoje práce. Vypadalo by to, že jsem už prostě nemohl dál. Že jsem porušil slib, který jsme si kdysi všichni dali.“

Úsměv mi zmizel z tváře.

„Kdepak, ty svině. Jestli mě chceš, tak si pro mě pojď. Protože tohle budeš muset udělat sama.“

A vzdorně jsem si založil ruce na hrudi.

*

O hodinu později jsem byl promrzlý jako preclík a hráz bohorovné vyrovnanosti s osudem utrpěla příšerné trhliny.

Být tahle situace v jedné z knížek, které jsem předtím psával, dopadl by mi na rameno jakýsi temný, ledový, nepopsatelně obludný spár jen pár chvil poté, co jsem odhalil její intriku. Následovalo by odvezení k našemu bunkru, agonie, jekot a pak – snad – konečně milosrdná smrt. S tím jsem se už jakž takž smířil.

Jenže tohle čekání je něco úplně jiného.

Nejde o to, že mám poslední půlhodinu soustavný nesnesitelný pocit, jako by se mě ten spár měl dotknout... TEĎ! Nejde o to, že mi pod dojmem tohohle pocitu právě oko cuká šílenou rychlostí, jak se snaží zavřít v očekávání leknutí. Jde o to, že ve mně nepřítomnost stvůry probouzí přesně tu naději, kterou jsem se rozhodl jí nedat.

„Tak už kurva pojď, ty čubko zkurvená!“